

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

НЕДЕЉА 28. МАРТА 1893.

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉНО ЈЕДАН ПУТ

ЦЕНА ЗА СРБИЈУ:

на годину 6 дин.
на пола године 3 дин.
за стране земље на годину 9 дин.

ЦЕНА ЈЕ ОГЛАСИМА 6 П РА ДИН. ОД ВРСТЕ
Претплату ваља слати упутницом на општински суд
а све кореспонденције на уредника
Рукописи не враћају се
Неплаћена писма не примају се

РАД ОПШТИНСКОГ ОДБОРА

10. ВАЖНИЈИ САСТАНАК

11. марта 1893. год.

Председавао председник г. П. Татић; од чланова суда присуствовали г. г. Мијаило Јовановић и Коста Симић, од одборника били г. г. Илија К. Чолак-Антић, Стева Ђ. Јорговић, Милош Ј. Хаџи Динић, С. Николић, П. С. Цветковић, Т. Ђорђевић, Ст. Ивковић, М. Ј. Антула, Н. Младеновић С. Р. Обрадовић, В. Џ. Илић, Т. Чулић П. Тодоровић; Ј. Барловац, Ј. Ристић, Ст. Турчић, А. С. Борисављевић, В. М. Димитријевић Д. Милојевић, Ј. Андоновић, Ст. Стевановић, М. Јаковљевић, Ст. Пајкић, М. Михајловић, М. Јовичић.

I.

Прочитан је записник одборских одлука седнице држане 2. марта 1893. године и примљен је без икаквих измена.

II.

По прочитању акта истражног судије за варош Београд АБр. 1346, 1425, 1424, акта управе вар. Београда АБр. 1402, акта иследног судије за варош Београд АБр. 1325, акта истражног судије за варош Београд АБр. 1448 1345, којим се траже уверења о владању и имовном стању извесних лица, одбор је изјавио: Да су му непознати: Богдан Вуковић бив. ђак, Никола Рашета пиљар, Цадих Даном, слуга, Марија Николић служавка, Ђорђе Арсић, слуга, Тира Арсић слуга;

Да су: Јован Лазић обућар и Јован Бихеле пушкар доброг владања и средњег имовног стања; да је Гргур Миловановић доброг владања, а да му је имовно стање непознато.

III.

По прочитању акта VII. пук. окр. команде АБр. 1369 и 1418 којим се траже уверења о владању и имовном стању извесних војених лица, одбор је, изјавио: Да суд општински прибави потребне податке за лица што су у тим актима именована, па да према тим прибављеним подацима изда уверења.

IV.

Председник износи одбору на мишљење молбе, којима се траже уверења о сиротном стању и породичном односу.

По прочитању тих молби СМ 3488, 3765, 3754, 3482, 3376, 3627, 3670 и 3535, одбор је изјавио мишљење: да се Персиди Стаменковић не може дати тражено уверење;

да се Ленки А. Маленић, др. Мијаилу В. Вујићу и Лепосави Павловић може дати тражено уверење; да се суд предходно увери о имовном стању молилаца: Марије Земановић, Катарине Ђема, Катарине С. Николић, и Љубомира Ј. Бојовића, па тек онда да им изда тражена уверења.

V.

По прочитању извештаја комисијских ГБр. 200, 199, 206, 205, и 218 о одређеним осама у појединим улицама, одбор је одобрио одређене осе у улици Поречкој, Давидовој, Горњег градског поља, Спасовској и улици другој паралелној Душановој, с тим, да се акта о одређеној оси у другој паралелној Душановој улици пошаљу министарству грађевина на преглед и одобрење.

VI.

Члан суда г. Мијаило Јовановић износи одбору на решење извештај општинскога правозаступника о парници, вођеној између општине београдске и масе Јакова Туцаковића, за накнаду штете услед извршене нивелације у улици Сарајевској.

По протитању тога извештаја АБр. 1552. одбор је решио, да се маси Јакова Туцаковића исплати из општинске касе, а из партије буџетом одређене за непокретне трошкове, (3600) три хиљаде шест стотина динара у име накнаде штете са интересом и свима осталим трошковима према извршној пресуди апелационог суда од 18. октобра 1889. године Бр. 1841, којом је пресудом општина београдска на ову накнаду осуђена. — Да се сума ова накнади општинској каси из регулационог фонда.

Да суд општински извиди, зашто ово није исплаћено пре и да од кривца накнади штету коју је општина претрпела плаћајући интерес на суму, на коју је осуђена.

VII.

Одборник г. Пера Тодоровић предлаже, да се изабере повереништво, које ће израдити правила о подизању грађевина и извршавању регулације у вароши Београду.

По саслушању овога одбор је одлучио: Да г. Пера Тодоровић поднесе о овоме детаљан и опширан предлог одбору.

VIII.

У свези са ранијим својим предлогом, учињеним у седници одборској од 2. марта

1893. године АБр. 1486, председник предлаже, да је за исплату општинских давања неопходно потребно да се код Прив. Народне Банке Краљевине Србије закључи још једна привремена позајмица од 300.000 динара у сребру.

По саслушању овога одбор је одлучио: Овлашћује се председник општине, да ступи у преговоре са прив. Народном Банком Краљевине Србије за закључење привремене позајмице од 300.000 динара, па да о резултату извести одбор и да поднесе тачан извештај о томе, шта се има исплатити овом позајмицом.

IX.

На предлог председника општине одбор је решио: Да менице, по којима општина београдска дугује Народној Банци, потписују за општину београдску као акцептанти: председник општине и г. г. Сп. Стевановић и Јовица Барловац одборници и г. Стеван Ивковић одборник као издавалац.

X.

Одборско повереништво, изабрато у седници одборској од 2. марта 1893. године АБр. 1416 да прегледа понуђене зграде за смештај грађевинског одељења и управе водова, подноси свој извештај.

По прочитању тога извештаја одбор је одлучио, да исто повереништво прегледа и зграду, што министарство просвете нуди, као и остале, које су накнадно пријављене, па о свему томе поднесе одбору извештај

XI.

Председник износи одбору на решење молбу Друштва за помагање и васпитање сиротне и напуштене деце, којом моли, да му општина уступи плац на послугу, на коме би саградило радионицу занатске школе друштвене.

По прочитању те молбе АБр. 1196, одбор је решио: Да се друштву за потпомагање и васпитање сиротне и напуштене деце уступа на службеност за двадесет година плац општински, што лежи између продужења мостарске, сарајевске и орловске улице и врачарскога поља. Овај се плац може употребити само за занатску школу и радионице Дома сиротне деце.

Границе овом уступљеном плацу да

одреде г. г. Председник општине, Пера Тодоровић и Стеван Ђ. Јорговић, одборници.

XII.

Одборник г. Милија Јаковљевић пита, зашто није према ранијем одборском решењу исплаћена Михајлу Јанковићу тромесечна кирија у напред за зграду његову, што је узета за школу на „Чубури“, те да се може у њу школа уселити.

Пошто је председник објаснио, да му није новац дат зато, што није извршио потребне поправке, и пошто је интерпелант напоменуо, да сопственик зато и тражи ту кирију у напред, да би могао те поправке извршити, одбор је решио: да се Михајлу Јанковићу одмах исплати тромесечна кирија, ако чланови повереништва јемче, да ће он означене оправке извршити.

XIII.

Председник извештава одбор да су одељци општински према решењу одборском од 6. фебруара 1893. године АБр. 748. извршили кандидацију црквених одбора за београдске парохијске цркве.

По прочитању тих извештаја АБр. 1260, 1338, — одбор је решио, да чланови црквених одбора буду ова лица:

а. *За цркву св. Марка* (палудулеку): Исак Георгијевић свештеник; Јован Илић свештеник, Петко Вељковић, предузимач, Љуборир Дојчиновић земљоделац, Илија Савић кафеџија, Јован Димитријевић, земљоделац, Милорад Чупић земљоделац, Младен Николић пензионер, Мића Ристић капиталиста, Влада Миленковић ковач; деловођа да буде Милан Стојковић учитељ.

б. *За цркву св. Александра Невског*: Ђорђе Димитријевић апотекар, Миливоје Петровић ђакон и писар духовног суда, Коста Глишић, учитељ, Ђорђе Кретић академски живописац, Коста Ризнић трговац, Јован Илић воскар, Спасоје Васовић трговац, Светозар Спасић трговац, Мијаило Бо-

рисављевић учитељ и Јосиф Здравковић бакалин.

в. *За цркву Вознесенску*: Ђока Бранковић пензионер, Љуба Марковић чинов. Управе Фондова, Живан Новаковић пензион., Јован Јелкић приватијер, Благоје Ајдуковић трговац, Коста Симић шпедитер, Марко Ђорђевић пензионер, Јован Христић приватијер, Милевко Стефановић трговац, Јован Обрадовић трговац.

Да се на исти начин кандидују лица за чланове одбора и за цркву Саборну, на поднесу одбору на одобрење.

XIV.

Председник износи одбору на решење молбу Читаонице Београдске, којом моли, да је општина београдска ослободи све до сада исплаћене кирије за стан у коме се налази, као и да остаје и даље у овом садањем стану и да за то не плаћа никакву кирију, докле год не подигне себи нов стан за се или се како другојачије не пресуреди.

По прочитању ове молбе АБр. 1254 одбор је одлучио, прима се у начелу молба читаонице Београдске с тим да суд поднесе одбору ранија акта о томе са извештајем, те да би одбор могао донети своје коначно решење.

СТЕЧАЈ

за марвеног лекара

Суду општине вар. Београда потребан је још један мар. лекар са годишњом платом од 2000 динара. Поред плате имаће и приватних зарада од прегледа стоке и т. д.

Који су вољни да се приме овог места, нека се обрате суду општинском са потребним документима најдаље до 10. априла 1893. године.

Од суда општине вар. Београда АБр. 1219. 13. марта 1893. године у Београду.

ЦАР СИМЕОН-СИНИША

НЕМАЊИЋ

ПАЛЕОЛОГ

ИСТОРИЈСКА РАСПРАВА

НАПИСАО

РАДОСЛАВ АГАТОНОВИЋ

(Са једном земљописном картом)

(НАГРАДИЛА ОПШТИНА БЕОГРАДСКА ДРУГОМ ВИДОВАНСКОМ НАГРАДОМ)

МОТО:

„Praecipuum munus amalium reor, ne virtutes sileantur, utque pravus dictis factisque ex posteritate et infamia metus sit.“

Tacit., Ann. lib. III., cap. 65

II.

Рођење Синишино: — Последице његовога рођења; — Где је живео и васпитавао се Синиша посл. смрти свога оца до 1347? г. — Даље последице његова живљења.

(НАСТАВАК)

За тим, цар Душан никако није могао називати своју кћер: „*κράλαινα*“, или *ρηγινα* *Σερβίας*, пошто ти изрази приличе само

жени српскога краља, а никако кћери краљевој. Могућно је врло лако, као што мисли г. Т. Флорински¹⁾, да оне хрисовуље у менекејском манастиру никако и не припадају Душану, већ „првоме заштитнику манастира, императору Андронику старијем“, и да краљица она о којој је реч у поменутих хрисовуљама, „није никоја друга, до несрећна кћи Андроника старијег, жена краља српскога Милутина“ — Симонида. Што се тиче питања, у коме се г. Срећковић и Руварац разилазе да ли је Теодора-Јевдокија кћи Стевана Дечанскога од прве или од друге жене, ми се за сада, немајући непосредних тачних података, да пређемо на страну једнога или другог историка, придружимо мишљењу г. Срећковића: да је Јевдокија кћи Дечанскога од друге жене његове, Марије. Налазимо, да је мишљење г. Панте коректније, прво с тога: што сумњамо, да би се могло доказати, да је мати, краљица Стефанова, Теодора, надела своје име кћери својој, како би морало изаћи, ако би се усвојило мишљење г. Руварца; већ пре мислимо, да је по жељи очевој, његовој кћери од друге жене наденуто име његове прве жене, Теодора, као

ПОЗИВ НА ЗБОР

На трећи дан Ускрса, 30. ов. м у 9 часова пре подне, држаће се у Краљевој пивари главни годишњи збор чланова Београдске савезне стрелачке дружине.

Дневни ред:

1. Читање извештаја за прошлу год.;
2. Одређивање годишњег улога за редовне чланове у 1893. години;
3. Решавање о изменама или допунама друж. правила, по предлозима;
4. Бирање управе за 1893.;
5. Бирање три контролора за преглед рачуна.

Умољавају се чланови, да изволе у што већем броју доћи на збор.

Београд. 22. марта 1893

пословођа,

Арса Ж. Илић

За председника — потпредседник
Беогр. сав. стрел. друж.

Мил. П. Живковић

ПРОГЛАС

Одбора за прославу четиристогодишњице Ободске штампарије.

Ове 1893-ће године навршују се четири вијека од како је изашла прва од до сад познатијех књига из Ободске штампарије на Ријечи Црнојевића.

Саданња Црна Гора, наследица Зете, доскорашњи усамљени борац за цијело Српство, дужна је да свечано прослави овај догађај, који је тако значајан не само за Српски народ, него и за остало Словенство.

Схваћајући ту свету дужност своју, Црна Гора ће по вољи Његовог Височанства Свога Господара Књаза Николе прославити четиристогодишњицу тога тако знаменитог догађаја овога љета, према својим скромним ерествима, а по народном обичају, отворивши на те свечане дане своју

за успомену на његову добру жену, с којом је без сумње срећно живео, као што и дан данас код нас има многобројних таквих примера. Друго с тога: што ни сам г. Руварац није себи доследан, кад говори и пише о Јевдокији. Јер године 1868. у „Матици“ пише г. Руварац: „...да је Ст. Дечански другу кћер своју по имену Теодору (а то је ова иста Теодора-Јевдокија) удао за Војина „мила зета српског цар Стјепана“, и да с тога Милош Војновић у песмама зове Душана ујаком, а цар Урош у листини кнеза Војислава сина Војинова „братам царства му.“¹⁾ А о тој истој Јевдокији пише године 1888. у своме „Кнезу Лазару“, и не узимајући ништа на ум своје старије мишљење, да је она удата за севасторатора Дејана, а да је за Војином била трећа кћи краља Дечанскога, за коју не знају ни родослови манастирски, нити пак историци досадашњи²⁾, и за коју би он хтео, да је најстарија кћи Дечанскога. Па и сам Данило, као да је на страни г. Срећковића. Јер, причајући о звечанској катастрофи „кад је Душан опколио Неродимље, а краљ утекао са неком малом властелом у Петри.“

¹⁾ „Матица“ за год. 1868 стр. 435.

²⁾ „О Кнезу Лазару“ 107. и 131.

кућу са хљебом и сољу гостима из свијех крајева Српства и Словенства, као и свакоме другоме инородноме пријатељу своје.

Потписани приређивачки одбор овијем јавља ту одлуку свијема, који би по својим симпатијама према овоме културноме догађају жељели учествовати у тој прослави с нама заједно.

Изабравши за прославу љетно доба, ми смо ваумилу да је приредимо у мјесецу јулу, кад и људи везани службом имају одмора и доколице.

Према томе одбор ће доцније одредити дан и у исто доба саопћити програм светковине.

А за сада се ограничавамо на овом општем обавјештењу и кажемо само: „Ко дође, биће нам мио гост добро дошао.“

Цетиње, 1. марта 1893.

Одбор

ЗА ПРОСЛАВУ ЧЕТИРИСТОГОДИШЊИЦЕ
ОВОДСКЕ ШТАМПАРИЈЕ

IV. ВАНРЕДНИ САСТАНАК

ОДБОРА ОПШТИНЕ БЕОГРАДСКЕ

(по еренограф. брзешкама)

Држав 29. Јануара 1893. године

Председавајући члан М. Јовановић. Пошто има довољан број за решавање отворам седницу. Прво да се прочита записник прошле седнице. Секретар чита.

Председник. — Имали ко пита да примети на записник? (Нема). На реду је, да се прочита писмо Државног Савета, који на наше противразлоге одобрава буџет за ноћне стражаре.

Секретар чита писмо. (Прима се к знању).

Председник. Има једна молба жене пок. Јов. Манаковића б. официра, која моли општину, да је о општинском трошку пошаље у Загреб да учи бабичлук. (вичу да се чита молба). Секретар чита.

додаје: „и ту же вк дворк своимъ оставил подружие (жену) свои благочъствиюу кралицоу и сь чеды своимъ.“¹⁾ А та „чеда“ не могу бити никоја друга, до Сениша и сестра му Теодора-Јевдокија.

Остаје нам да расправимо још најважније питање, које нас је и нагнало, да, пре него што на њега пређемо, расправимо ова ситнија; а то је: *кад се родио Сениша?*

Ми већ знамо, да је Сениша син краља Ст. Дечанскога, а студенички летопис нам још казује и од које је жене Стефанове рођен. Такав смисао дају и остали наши и старији и млађи летописи, а поред њих и сви историчари и наши и страни. Само бисмо се могли запитати: је ли Сениша прворођенче Стефана и Марије? Данило, видели смо горе, спомиње само „чеда,“ међу коју без сумње рачуна и Сенишу; али се из његових речи ве види: је ли Сениша најстарије дете Стефана и Марије. Du Cange нам пак вели само: „ex altera (scilicet, uxore) vero nati etiam aliquot liberi, in quibus fuit Siniscanus, Simon, Cantacuseno dictus.“²⁾ Одавде се такође не види, оно што ми хо-

Мих. Павловић. Заслужује да јој се то учини, (и други вичу, заиста треба и заслужује).

Питање је сада колико месечно да јој се издаје.

Мил. Х. Динић. Нека јој се даје 120 динара месечно, може се скромно живети у Загребу. (Прима се).

Председник. За ово немамо нарочиту партију буџета, мислим, да јој се издаје из опште партије непредвиђених трошкова.

А. Стевановић. — Овде је решено колико ће јој се давати месечно издржавање, али треба и то решити за колико времена; нека се још томе дода: да јој се даје издржавање за шест месеци.

Председник. Примате ли да јој се даје издржавање за 6 месеци? (Примамо). Објављујем, да је решено за 6 месеци.

Сад је на реду, господо. извештај о купљеној железници Карамарковића. — Вама је већ познато, да је ова железница под прошлом општинском управом купљена, и за коју је и положена извесна сума новаца у готову а нешто пак у боновима. Суд општински по тој ствари наредио је члану суда г. Кости Симићу, да проштудира сва акта о куповини те железнице, па да о свему поднесе одбору реферат, за то и ка г. Симић изволи прочитати свој реферат.

Симић. Чита. Пошто је завршио свој реферат рече: ово је све, што сам ја из акта о тој куповини могао извести. (Питају председника: је ли општина имала права по закону, да издаје бонове?).

Пред. П. Татић. Наш трговачки закон их не признаје, он не говори нигде о њима, незна за њих. У нашем трговачком закону има помена и наређења о меницама. У осталом, како се у оно време знало и тумачило, онако се и радило. Главно је, да је Карамарковић доиста продао своју робу општини, и сад што г. Симић не признаје

ћемо. Ну Пејачевић изреком вели: „...ex qua (Maria Paleologina) sudi de Simeonem progenit“), одакле се види, да је Сениша *прворођенче* Дечанскога и Марије. А тако мисле и сви данашњи наши и страни историчари. С тога се ми око тога питања нећемо дуже ни задржавати, већ ћемо прећи да одредимо само годину његова рођења. Ма да, колико је нама досле познато, нигде не нађосмо забележену годину Сенишина рођења, и ако на пример наши летописи бележе и годину рођења његова брата Душана (само погрешну³⁾), ипак, знајући да се Стефан Дечански венчао са Маријом 1325. године, и да је Сениша прворођенче њихово, ми можемо слободно закључити: да се Сениша родио на годину дана после свадбе, а то је 1326. године, или најдаље у почетку 1327. године. И кад је 1347. године од свог брата Душана добио деспотат у Етолији и Акарнанији, извесно је могао имати двадесет година. Његова сестра, пак Теодора, доцнија калуђерица Јевдокија, родила се по свој прилици на годину дана или две после њега, 1328. или 1329. Јер кад се

акта те продаје, ја држим да пређемо преко тога сада на ово питање: *да ли ми имамо обвезе на сирам г. Карамарковића, или немамо?* Пређашња управа, која је била, она је била власна, да купује материјал, и она га је купила. Сад је питање, хоћетели ви господо, да ми то подвргнемо некој комисији на преглед, па да она то извиди, па ако би се могло нешто јевтиније узети. У осталом, ја вас молим, будите добри, да саслушамо г. Селесковића, чије се име спомиње у реферату.

Селесковић. — Молим вас господо, само да вам кажем пре но што пређем на сам предмет, да сам веома био изненађен, с тога, што је већ тај предмет изнет пред одбор о чему ја неби ништа знао, да ме г. председник није тек пре 1. сата изволео извести. Кад је већ ова ствар изашла пред вас, господо, као највиши суд у овој општини, дозволите ми да кажем, коју реч у моју одбрану јер у овом извешћу које је г. Симић изволео изнети, ја сам управо оптужен. Ја вас господо молим да ме изволите саслушати, и колико је тамо бачена извесна љага на мене, ја ћу покушати да је са мене избришем. Ви сте на сваки начин запамтили ток радње око набавке железнице ове какав је био пре мог доласка, јер мој долазак датира са првим мајем, прошле године, а то је дело покренуто још раније. Управо ја сам затекао већ све погођено унапред са г. Карамарковићем и да је већ комисија изашла на лице места и тамо видела, каква је железница и материјал. Мене нису питали, нити тражили савета, требали ту железницу купити, т. ј. нису ми за то тражили савета да дам, него просто мој је задатак био да реферирем стање железнице и материјала по поднетим актима. Мене дакле нико није питао да ли треба или не купити железницу, већ су мени предата акта о куповини те железнице на увиђај, те да реферирем стање

удала за севастократора Дејана године 1346. или 1347., како мисли г. Срећковић, могла је имати око деветнаест лета.

Ну рођење Сенишино, и његово васпитавање на двору свога оца, краља Дечанскога било је од замашних последица, не само по њега самог и по судбину оца и матере му, већ и по даљу судбину и живот српске краљевине. На четири године после Сенишиног рођења 28. Јула 1330. године, догодила се код Велбужда, данашњег Кустендила, она знаменита битка између два словенска владоца, српскога краља Стевана Дечанскога, и бугарског цара Михаила. Та битка пак, и ако је испала у корист Срба, — јер је у њој платио главом и сам цар бугарски, — била је непосредног утецаја на најскорији, врло важан догађај, који се десио у Србији. На годину дана после те битке. 1331. месеца септембра¹⁾ „пред малу Госпођу,“ у Србији се деси преврат, у коме Душан збаци са престола свог оца, а сам се венча за краља 8. септембра.²⁾ Зашто је Душан устао на свога оца баш у време,

¹⁾ У корист тога мишљења говори и Du Cange — Fam. dalm. § LIX. p. 59.—60.

²⁾ Du Cange, „Fam. dalm.“ § LIX. p. 59—60.

¹⁾ Historia Serviae 265.

²⁾ Arkiv III. 13. — Гласник срп. уч. др. 53, стр. 62.

¹⁾ Срећковића „Ист. Срба“ II. p. 339. — Рајчић — Немањићи, IV. p. 194.

²⁾ Ibid.

материјала. Ја сам прочитао акта, и без да ми је ко наредио ја сам измолио, да се пошље г. Марковић машински инжењер, да извиди материјал и да о томе донесе извешће. Ја сам од прилике могао унапред видети, да општина сав материјал железнички од Карамарковића може набавити само под извесним строжијим условима и послао сам машинског инжењера на лице места, да се увери о доброту тога материјала, и тај извештај изразио се прво недовољно, што материјал није употребљив а локомотиве да су у напуштеном стању.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

НАРЕДБА

Старајући се о интересима општине Београдске и о тачном прикупљању њених прихода законом и од надлежне власти одобрених, Суд општ. вар. Београда на основу решења Државног Савета од 24. Октобра 1892. год. Бр. 3438 члана 40. зак. о општинама и решења одбора општинског од 12. Маја 1890. год. АБр. 839, и 11. Јуна 1892. год. АБр. 7537, а у свези с наредбом Управе вар. Београда од 10. Новембра 1892. год. Бр. 19.975.

наређује

Да сваки онај који према поменутој наредби Управе вар. Београда од исте добије дозволу за давање балова, концерата и других забава, буде дужан с том дозволом пријавити се општинском Суду и њему положити ниже означену таксу, која је установљена у корист сиротиње београдске и народног позоришта.

Ако који од сопственика или закупца локала где се дају јавне забаве, допусти, да у његовом локалу какво страно лице

даје претставе и друго томе подобно а не увери се да је дотично лице поред дозволе добијене од управе вароши Београда и општини таксу платило, биће он одговоран општини за неплаћену таксу.

ТАКСЕ

за јавне забаве у општини београдској

- I.
- а, За свирање муш. оркестра по кафанама, банштама и т. д. од концерта до 8 д.
- б, За свирање са певањем вештака од 1 концерта 5 д.
- в, За свирање жевског (оркестра) дамен-капеле 20 д.

II.

- а, За игранку у локалу I-ог реда 15 д.
- За игранку у локалу II-ог реда 10 д.
- в, За игранку у локалу III-ег реда 5 д.

III.

- а, За панораму на дан 5—10 д.
- б, За разне претставе и показивање вештина, дневно 10—50 д.
- в, За менаџерије и музеуме 5—15 д.
- г, Циркуе од претставе 10—20 д.
- д, За забаве „Тингл-Тангл“ т. ј. (певање, свирање и представљање) од вечера 50 д.

IV.

За друге врсте забава које овде нису предвиђене решавће општински Суд засебно.

V.

Сем овога наплаћиваће се још половина од гореовначене таксе у корист краљ. епископског народног позоришта.

Од суда општине вар. Београда 14. Новембра 1892. год. АБр. 11331. у Београду.

РАЗНЕ ОПШТИНСКЕ ТАКСЕ

I. ДИМНИЧАРСТВО:

- а) За чишћење димњака (цилиндера) без разлике на спратове 0.20 д.
- б) За неуздан шпархерд 0.20 д.
- в) За уздан 0.40 д.
- г) За велики уздан шпархерд у гостионици 0.50 д.

- д) За чишћење димњака од два спрата 0.20 д.
- ђ) За чишћење простог димњака 0.10 д.
- е) За чишћење чуњкова од 2 и по метра уједно са пењима 0.10 д.
- ж) За чишћење чуњкова од 2 и по метра уједно са више пењима 0.20 д.
- з) За паљење димњака (цилиндера) без разлике на спратове 0.75 д.

II. ПРАЖЊЕЊЕ ПОМИЈАРА И НУЖНИКА:

- а) Од кубног метра 10.00 д.
- б) Од акова 0.50 д.

III. ПОСАРИНА:

- а) Марка за пашче за годину дана 3.00 д.
- б) Обнављање изгубљене марке стаје 1.00 д.

IV. ГРОБАРИНА

- а) Гроб за децу 7.00 д.
- б) Гроб за одрасле 12.00 д.
- в, Мала гробница 555.52 д.
- г, Велика гробница III реда 998.39 д.
- д, Велика гробница II реда 1699.32 д.
- е, Велика гробница I реда 1684.57 д.

V. МРТВАЧКА КОЛА:

- а, Мртвачка кола стара са 2 коња 12.90 д.
- б, Мртвачка кола са анђелима са два коња 24.90 д.
- в, Мртвачка кола нова са 2 коња 36.90 д.
- г, Мртвачка кола нова са 4 коња 72.90 д.

ТАКСЕ

ЗА ИЗНОШЕЊЕ ТУБРЕТА

за квартове: **Савамаалски, Теразијски, Врачарски и Варошки.**

- 1. Од собе и кухиње или мањег дућана са собом 0.25 п. д.
- 2. Од две или три собе, са кухињом или већег дућана са магазином 0.70 п. д.
- 3. Од четири или више соба са кухињом, од кафане са кухињом, од гостионице са кухињом без штале 1.50 п. д.

За квартове: **Дорђолски и Палилулски.**

- 1. Од собе и кухиње, или мањег дућана са собом 0.20 п. д.
- 2. Од две или три собе са кухињом или већег дућана са магазином 0.60 п. д.
- 3. Од четири или више соба са кухињом, од кафане са кухињом, од гостионице са кухињом без штале 1 дин.

Од суда општине београдске 28 Августа 1892. год АБр. 9449.

када је изгледало, е ће Србија неколико година бити на миру од спољних непријатеља? Ово питање није мале вредности, па нам с тога ваља на њему дуже да се задржимо. Ну да биемо га могли потпуно објаснити, потребно је, да мало издаље почнемо, са претресом мишљења неколиких старијих и млађих историка, који различно, сваки са свога гледишта, тумаче устанак Душанов на свог оца. Најстарији наш летописац, сувременик тог догађаја, архиепископ Данило,¹⁾ бацајући сву кривицу на оца вели:, „истога дана, кад је Урош III. примио престо свог оца, венча и свога сина краљевском круном, обећава му дати „у државоу“ половину свога краљевства. После многих лета, чекајући да отац испуни своје обећање, Душан доспе до потпуна узраста, да му је пристојало имати достојну чест државе свога родитеља...и Стефан му даде земљу зетску где је млади краљ дуго живео у вољи и послушности свога родитеља. Али њавољим наважденимъ благочестиви краљ Урош III ненависть въздвиже на свога сина, и на место љубави, омрзну га, и... онако како га възнесао, тако га и низврѣгао.“ Син се обраћао оцу, доказујући, како није ништа

скривно, али отац то неће ни да чује, већ се још већма на њега ражљути, и с војском продре у његову земљу до Скадра, где почини многе пакости. Душан је побегао испред оца; отац га зове, да дође к њему, да се помире; али овај, имајући пред очима живу слику недавне прошлости, шта је у истој такој прилици деда његов краљ Милутин учинио са оцем његовим, који га сад гони, не хтеде му ићи. Отац се на то још више ражљути. Душан му напише: „опомени се мој краљу и оче како си многе напасти и искушења претрпео, па те за то Бог и очувао. Чим сам ја тебе увредио?“ Ражљућени отац одговара кратко: „хоћу да си што пре преда мном. Ако ме не послушаи, знај да те чекају многе напасти.“ Душан пренеражен оваким одговором саветује се са својом властелом, да бегају у туђе з мље; али га властела склони, да се бори с оцем „на живот или на смрт.“ Оволико Данило. Цароставник¹⁾ пак бацајући сву кривицу на сина, вели: „А Стефан син његов, ...често би био овладан жељом за царством и не могући одолети пламену тежње, како је имао многу војску уза се и главне велможе, дође у арбанашку земљу,

и тамо се спреми на све царство, и њега отме из отачаских руку“. Стефан му пошље поруку, да се мане тог устанка, већ да живе заједно, па „по малом времену“, да с благословом прими престо. Али, продужује цароставник, душа која се на зло устремила не мари да слуша.“⁽¹⁾ Као што се види, ова два најстарија податка различно тумаче узрок устанка сина на оца; а у Данила пак не види се ни то: од куда у оца онолике „ненависти“ на сина? С тога морамо даље ићи, да видимо како други историци тумаче узрок Звечанске катастрофе. — Грчки Историк Нићифор Грегора¹⁾, као сувременик овог догађаја, овако тумачи тај устанак: „За сјајним успесима краља (тј. после победе код Велбужда, и повратка узетих земаља од цара Андроника млађег), подигне се грозна и страшна бура, која му зграби и однесе све тековине, и лиши га чак и самога живота.

¹⁾ Hist. bysant, lib. IX. c. 12. p. 456.

(наставиће се)

¹⁾ „Животи“ 208.

¹⁾ Рајић — „Немањини“ III. 188.